

כלאים, וזרע במפולת ידו חיטה בארץ, וشعורה בחוץ לארץ שאין כלאים נוהגים שם,⁽¹¹⁾ הבי נמי דמהיב משום איסור כלאי זורעים ?

אמרי בני היישבה לחלק :

הבי חשתא ?

התם — ארץ ישראל וחוצה לארץ — ארץ ישראל מוקם חיובא הוא, ואילו חוצה לארץ לא מוקם חיובא הוא.

אבל הכא — יבשה וים — אידי ואידי מוקם חיובא הוא, שהמניג שני מינים בים לוקה כמו ביבשה, דהא דרשין "למינהו למינהו".⁽¹²⁾

וזכרדי הספק הם :

מי אמרין: כיוון דעתך לא נחית בים, ושיכוטא לא סליק ליבשה לא כלום עבד, היהות ואין העז יכול לירד לים והdag אינו יכול לעלות ליבשה, נמצא שלא עשה כלום.

או דילמא : חשתא מיהת קא מנהיג, סוף סוף מנהיג הוא שני מינים.

מתקיף לה רבינא :

ומה מקום ספק יש בזה, אלא מעתה — שיש בזה איסור — וכיUTO אם חיבר חיטה וشعורה בידו שאליו היה מפילים כאחת וזרען בארץ, היה עובד על איסור זרעת

הדרן על שור שנגה את הפרה

הנήגתו הוי משום שעלה ידי ההנήג מהחבר שני מינים, ולפי זה היכא שאחד ביבשה ואחד בים לא שייך לומר שאיכא חיבור, או שהאיסור אינו משום החיבור; והקשה, מזרע חיטה בארץ וشعורה בחוץ לארץ, כיוון שליכא חיבור.

עוד הביא בשם "מנחת שלמה", שביאר את הטעם כזרע בארץ וחווץ לארץ אחד, שאין נאסר מה שזרע בארץ, שהוא משום שאיסור כלאים הוא ודוקא כשהאיסור חל על שני המינים.

11. שחררי מצوها התלויה בארץ היא, שאינה נוהגת אלא בארץ ישראל מן התורה, רשי;⁽¹³⁾ ומה שכותב ש"מן התורה" איןנו נוהג בחוץ לארץ, הינו משום שכלאים נוהגים מדברי סופרים בחוץ לארץ, כאמור במשנה קידושין לו א, ושם לח ב.

12. הסוגיא יכולה צריכה ביאור, ובספר "דבר יעקב" הביא בשם ספר "דברות משה" [בבא קמא סימן לג], שספק הגمراה היה האם איסור